

BÀI 18.

18.

Sàigòn, tháng 10/1976

Tôi vẫn âm ỉ nỗi buồn tuyệt vọng. Mất ngủ trầm trọng nhiều đêm. Luôn luôn như mang sự sợ hãi đợi chờ một tai ương nào đó. Sự mất ngủ phát sinh phần lớn cũng do từ điều này. Những đêm như vậy, tôi lại nghĩ đến anh Ngọc với nỗi buồn sâu sắc, nhận ra rằng anh còn sung sướng hơn tôi rất nhiều trong cuộc sống an ổn hiện tại dưới chế độ CS hiện nay. Giá đừng gặp lại, có lẽ hơn.

Đời sống không có gì tạo được yên tâm, lúc nào cũng là cảm giác bị săn đuổi cùng tận. Tôi nói năng, làm việc, suy nghĩ và ăn uống như một cái máy. Luôn cả những lúc cầu nguyện giữa khuya cũng không tìm được chút nào bình tâm.

Những ngày tháng 10/1976, mọi ánh sáng hy vọng tương lai, dù trên bất cứ khía cạnh nào của đời sống, cũng đều mù mịt.

□

Sàigòn, Chủ nhật ngày 10/10/1976

Buổi tối dự sinh nhật Thế Dung tổ chức tại một quán *café*, tôi ngồi giữa một đám bạn thật vui nhộn. Sau buổi tiệc, lại càng nghe lòng buồn bã. Sự rữ rượi trở lại dày đặc thêm khi đêm vắng đối diện chính mình. Kiểm điểm, suốt buổi tối không có gì bất như ý, vậy mà khi trở về sao lại quá buồn. Hình như cái hiện tượng rữ rượi u hoài của tôi chỉ thích hợp với những con người sâu sắc như Nguyễn?

□

Sàigòn, thứ Tư 20/10/1976

Xanh xao hẫng sau nhiều đêm mất ngủ, lại thật cô đơn trong gia đình. Chỉ độc nhất Vân San mới níu kéo lại chút nào âm áp, vậy mà ý tưởng bao giờ cũng chỉ chờn vờn sự tự sát có luôn cả Vân San. Kinh hãi quá!

□

Sàigòn, thứ Sáu 22/10/1976

Tỉnh giấc dậy sao chỉ là một nỗi trống vắng hoang mang. Tôi vẫn còn sáng suốt để nhận định được mọi sự liên quan đến cuộc sống, nhưng quái đản một điều là cái chết như vẽ hình trước mắt, Thần Chết đang giờ nanh nhe vượt mời gọi?

Nỗi thèm muốn mãnh liệt lúc này là được bỏ Sàigòn mà đi. Hay đúng hơn là bỏ hẫng 26 năm quá khứ để đến một vùng trời hẻo lánh nào khác, gầy dựng lại một đời sống bình thường không nghĩ ngợi. Ở đây, mọi thứ đều nhằm chán đến kinh hãi cho tôi.

□

